

Arrest

nr. 269 633 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DE BLOCK**
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 12 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De minderjarige verzoeker dient op 12 januari 2021 in eigen naam, met hulp van zijn ouders, een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Gezien verzoekers zeer jonge leeftijd, wordt zijn vader tijdens een persoonlijk onderhoud op 24 juni 2021 in verzoekers naam gehoord over de redenen voor het indienen van het beschermingsverzoek.

1.3. Op 2 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij dit beschermingsverzoek niet-ontvankelijk worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, L.V.C.A., bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. Je werd op 11 juli 2016 geboren in de stad Santa Tecla. Jij hebt jouw land van herkomst verlaten op 5 september 2019 in het gezelschap van jouw ouders, L.B.C.E. (...) en V.L.S.C. (...). Op 10 september 2019 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 30 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 29 mei 2020 dienden jouw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 22 december 2020 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 12 januari 2021 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van jouw eigen verzoek wordt er verwezen naar de problemen die door jouw ouders werden aangehaald, met name de vrees voor de bendes. Jouw ouders zouden afgeperst geweest zijn door een bende en besloten uiteindelijk om niet langer te betalen. Hierdoor ontstonden er problemen. Op een bepaald moment werd er zelf geprobeerd om jou te ontvoeren. Jouw ouders kwamen na het arrest van de RvV te weten dat de bendes jullie nog steeds komen zoeken bij het huis van jouw grootmoeder, de moeder van jouw moeder. Jouw vader is er nu ook zeker van dat zijn broer, als lid van een kartel, achter de problemen zit.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming worden jouw paspoort, jouw geboorteakte, een beëdigde verklaring van jouw grootmoeder, een foto van een auto en enkele krantenartikels over de broer van jouw vader neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw vader L.B.C.E. (...) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 10 september 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is

(zie administratief dossier). Uit de verklaringen blijkt immers dat er gevreesd wordt dat het kartel (of bende) waar jouw ouders problemen mee gekend zouden hebben, problemen die niet aannemelijk werden bevonden, jullie bij een terugkeer naar El Salvador iets zouden aan doen (CGVS, p. 6, 7). Er wordt gevreesd dat jij zou afgepakt of vermoord worden omwille van deze problemen met het kartel. Er worden geen andere redenen ingeroepen ter staving van jouw verzoek (CGVS, p. 7, 8, 9).

Wat de verklaringen betreft over de feiten die jouw ouders pas na het arrest van de RvV te weten kwamen, met name dat de bendeleden uw ouders nog steeds zouden zoeken (CGVS, p. 4, 5), dient te worden opgemerkt dat ze deze feiten in het kader van een eigen volgend verzoek dienen in te roepen.

Er dient verder te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd. Nochtans komen de motieven die jij tijdens jouw verzoek aanhaalt zo goed als volledig overeen met hetgeen zij tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat jouw ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kind een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Er werd overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI

Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die worden voorgelegd kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw paspoort en geboorteakte tonen jouw identiteit aan en deze wordt niet in vraag gesteld. De verklaringen afgelegd door jouw grootmoeder bij een advocaat zijn slechts een neerslag van haar verklaringen, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. De krantenartikels over de broer van jouw vader kunnen evenmin aantonen dat jij problemen zou hebben bij een terugkeer naar El Salvador. Deze gaan over de feiten die jouw oom zou hebben gepleegd maar tonen niet aan dat jij hierdoor problemen zou ondervinden in El Salvador. De foto van een auto toont slechts een Toyota, zonder meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS van 11 juli 2003 (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een zeer uitgebreid theoretische betoog over het asielrecht, zet verzoeker het volgende uiteen:

“In voorliggende zaak gaat men er in de bestreden beslissing van uit dat verzoekers relaas als niet ontvankelijk moet worden beschouwd, aangezien het volledig zou berusten op de asielmotieven van zijn ouders dewelke onaannemelijk werden bevonden.

Verder werd besloten dat aangezien de ouders van verzoeker geen nieuwe asielaanvraag meer hebben ingediend kan worden besloten dat de nieuwe feiten die zich hebben voorgedaan na het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het asieldossier van de ouders van verzoeker evenmin als zijnde ernstig zouden kunnen worden beschouwd.

Het CGVS stelt zich echter niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielaanvraag gebeurd zou kunnen zijn.”

Verzoeker wijst vervolgens op de actieve samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS en hij vervolgt:

“De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen.

Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken.

De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt.

Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers is het belangrijk rekening te houden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld.

Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of hij sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Overwegende dat verzoekers in beginsel het nodige hebben gedaan om het CGVS in staat te stellen hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoekers zijn transparant geweest met alle

informatie en documenten in hun bezit en hebben volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoeker en zijn ouders ook formeel achter de gedane verklaringen blijven staan.

Overwegende dat het CGVS in haar motivering wijst op weinig "ernstige" verklaringen in hoofde van verzoeker en zijn ouders en hieruit een onontvankelijk verzoek tot internationale bescherming afleidt.

Dat de argumenten van het CGVS éézijdig subjectief van aard zijn.

Dat de mind-set van de ouders van verzoeker dan ook moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader.

Hoe iemand reageert op trauma is sterk verschillend naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie.

Dat er door het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker immers een hangende procedure was bij het CGVS. Dat dit het hele gezin derhalve een gevoel van veiligheid gaf, vooral dan in hoofde van de ouders van verzoeker aangezien er immers een gehoor zou worden gefixeerd door het CGVS waarbij de nieuwe gebeurtenissen konden worden uiteengezet. Dat bovendien langs de kant van de bendes geen vast gedragspatroon kan worden vastgesteld. Dat deze bendes, vaak onder invloed van drugs, zeer willekeurig gedrag vertonen.

Dat bij momenten onlogische gedragingen van de bendes niet te laste van verzoekers kan worden gelegd, laat staan hen derhalve van ongeloofwaardigheid te verdenken.

Dat het gemakzuchtige argument van "niet ernstig aangezien door de ouders van verzoeker geen nieuwe asielaanvraag werd ingediend" in casu niet mag worden weerhouden voor de beoordeling van een geloofwaardig asielrelaas.

Dat al hetgeen verzoeker en diens ouders hebben verklaard perfect mogelijk is. Dat het CGVS bovendien ook nergens notie maakt van enige inconsistenties of tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers.

Dat bovendien alle verklaringen van verzoeker strookt met de modus operandi van de bendes die actief zijn in El Salvador."

Verzoeker citeert hierbij uit "International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018, en vervolgt:

"Dat dit evenmin wordt tegengesproken door het CGVS.

Dat verzoeker dan ook bij niemand verhaal kon halen, laat staan bij de overheid.

Overwegende dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan preciaire veiligheidssituatie plaatsvindt in El Salvador.

Dat het CGVS overigens verzaakt aan het formuleren van een intern vluchtalternatief.

Overwegende dat verzoeker en zijn ouders een meer dan goeie levenskwaliteit genoten in het land van herkomst. Zij hadden de middelen om een goed leven te leiden. Dat zij bovendien op het punt stonden om een gezinswoning aan te kopen. Dat deze intentie door de afpersing in kwestie werd gefnuikt.

Dat derhalve niet kan miskend worden dat er een gegronde reden aan de basis van hun vertrek heeft gelegen."

Verzoeker meent dat er op zijn minst een intern vlucht alternatief had moeten worden onderzocht.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in El Salvador citeert verzoeker uit het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, alsook uit rapporten van de International Crisis Group en uit de COI Focus van 15 juli 2019. Hij meent dat hij met alle waarschijnlijkheid met bendegegeweld te maken zal krijgen in de hypothese van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst en dat hij met zijn ouders in een ernstige preciaire financiële situatie zal terechtkomen en dat hen opnieuw afpersing zal te beurt vallen, zeker zij nu de vlucht naar Europa hebben genomen.

Ten slotte bekritiseert verzoeker het gegeven dat hij tijdens zijn gehoor werd vertegenwoordigd door zijn vader maar dat het verhoor niet werd afgenomen in het bijzijn van een advocaat.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Juridisch kader

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van

het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Onderzoek van de ‘eigen feiten’

4.1. Verzoekers ouders dienden op 10 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, [...] vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

Verzoekers ouders verklaarden dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van problemen met bendeleden van MS-13 in Santa Tecla te San Salvador. Ze waren het slachtoffer van bendeleden die hen afpersten. Ze werden telkens opnieuw gebeld en gevraagd een bepaald bedrag te betalen voor een bepaalde maand. Op een gegeven moment besliste verzoekers vader te onderhandelen met de afpersers en hij slaagde erin het afpersingsgeld te verlagen. In juni betaalden ze een laatste keer en verzoekers vader besliste dat hij niet langer wilde betalen. Na een tijd belden de afpersers niet meer, noch probeerden zij op een andere manier contact te leggen. Op 20 augustus 2019 probeerde een groep van drie onbekende mannen verzoekers vader te ontvoeren. De ontvoering mislukte, verzoekers ouders probeerden klacht neer te leggen bij de politie, maar pas bij de derde poging werd het indienen van de klacht aanvaard. Verzoeker en zijn ouders verbleven daarna vijf dagen in Ahuachapàn/San Lorenzo bij de grootmoeder van verzoeker, daarna vertrokken ze naar Santa Ana waar ze verbleven bij vrienden, daarna gingen ze naar een vriendin van verzoekers moeder in Sonsonate, een paar dagen erna zijn verzoeker en zijn ouders teruggekeerd naar Santa Ana. Eenmaal in Santa Ana werden ze weer telefonisch bedreigd en ze besloten het land te verlaten aangezien ze niet langer konden blijven vluchten.

Op 30 april 2020 nam de commissaris-generaal voor verzoekers ouders beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 246 691 van 22 december 2020. Er werd immers geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas.

Verzoeker diende op 12 januari 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. De Raad stelt vast dat gelet op de jeugdige leeftijd van verzoeker, geboren in juli 2016, het persoonlijk onderhoud op 24 juni 2021 rechtstreeks werd afgenomen van zijn vader die tevens in de mogelijkheid was om stukken neer te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het gehoor goed is verlopen en in normale omstandigheden heeft plaatsgevonden. Alleszins wordt in het verzoekschrift nagelaten eventuele moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud nader te duiden. De Raad benadrukt verder dat de minderjarige verzoeker en zijn ouders zelf de verantwoordelijkheid dragen wat de organisatie van zijn verdediging betreft. Indien zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de bijstand van een raadsman wensten, kwam het hen toe om op diligente en alerte wijze de verdediging te laten waarnemen door een raadsman van hun keuze.

In casu blijkt dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud rechtsgeldig is gebeurd op het adres van de gekozen woonplaats van de minderjarige verzoeker en zijn ouders. Het is dan ook de verantwoordelijkheid van de minderjarige verzoeker en zijn ouders zelf om een advocaat te contacteren en deze te informeren over de gedane correspondentie. Zo de minderjarige verzoeker en zijn ouders dit zouden hebben gedaan, dan is de afwezigheid van de advocaat enkel en alleen te wijten aan de onwil/onkunde van hun advocaat zelf.

In het verzoekschrift wordt verder ook niet aangetoond op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, te meer daar het de advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het gehoor.

Er wordt in het verzoekschrift, gelet op het voorgaande, dan ook niet in concreto aangetoond waar of op welke wijze de afwezigheid van een advocaat het verloop van het persoonlijk onderhoud of de inhoud van de verklaringen zou hebben beïnvloed en/of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de vader van verzoeker verwees naar de problemen die hij en de moeder van verzoeker reeds hadden aangehaald, met name hun afpersingsproblemen en vrees voor de bendes, in dit geval het kartel. De vader van verzoeker gaf aan te vrezen dat het kartel de minderjarige verzoeker bij een terugkeer naar El Salvador iets zou aandoen en te vrezen dat verzoeker zou worden afgepakt of vermoord omwille van deze problemen met het kartel (NPO, p. 6-9).

De commissaris-generaal merkt terecht op dat het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker bijgevolg berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun beschermingsverzoeken van 10 september 2019, te meer daar er geen andere redenen werden ingeroepen ter staving van het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker (NPO, p. 7-9).

De Raad merkt op dat de weigeringsbeslissingen genomen in navolging van de beschermingsverzoeken van de ouders definitief zijn geworden, gelet op het arrest nr. 246 691 van 22 december 2020 waartegen geen cassatieberoep werd ingediend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift argumenten herhaalt die reeds werd aangevoerd in het kader van de beroepen van zijn ouders tegen de weigeringsbeslissingen van 30 april 2020 (zoals: *“mind-set van de ouders”*, *“geen vast gedragspatroon”*, *“geen inconsistenties of tegenstrijdigheden”*, *“strookt met modus operandi van de bendes”*, *“bij niemand verhaal kunnen halen”*, *“geen intern vluchtalternatief”*, etc.) kan dan ook worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 246 691 waar deze argumenten al werden beantwoord. De Raad benadrukt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders werden beoordeeld. Het thans voorliggende beroep mag ook niet worden aangevend om wederom kritiek te uiten op definitief geworden beslissingen.

De vader van de minderjarige verzoeker verklaarde verder dat de benedeleden hen nog steeds zouden zoeken (NPO, p. 4, 5). Dat de ouders van de minderjarige verzoeker dit pas na het arrest nr. 246 691 te weten kwamen, neemt niet weg dat het verklaringen betreffen die in het verlengde liggen van de gronden die de ouders van de minderjarige verzoeker reeds aanhaalden in hun beschermingsverzoeken. Deze verklaringen vormen dan ook geen eigen feiten die een apart verzoek voor de minderjarige verzoeker rechtvaardigen. De commissaris-generaal bemerkt dan ook terecht dat de ouders van de minderjarige verzoeker *“deze feiten in het kader van een eigen volgend verzoek dienen in te roepen”*. Hij stelt verder vast dat de ouders van de minderjarige verzoeker zelf geen nieuw beschermingsverzoek indienden terwijl er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook de ouders zelf opnieuw een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te verkrijgen. De Raad besluit samen met de commissaris-generaal dat de vaststelling dat de ouders er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, dan ook de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt.

Voor het overige blijft het verzoekschrift in wezen slechts steken in het louter volharden in de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van de ouders en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Raad stelt verder vast dat de minderjarige verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door zijn vader in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken en bovenstaande vaststelling niet kunnen ombuigen, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Jouw paspoort en geboorteakte tonen jouw identiteit aan en deze wordt niet in vraag gesteld. De verklaringen afgelegd door jouw grootmoeder bij een advocaat zijn slechts een neerslag van haar verklaringen, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. De krantenartikels over de broer van jouw vader kunnen evenmin aantonen dat jij problemen zou hebben bij een terugkeer naar El Salvador. Deze gaan over de feiten die jouw oom zou hebben gepleegd maar tonen niet aan dat jij hierdoor problemen zou ondervinden in El Salvador. De foto van een auto toont slechts een Toyota, zonder meer.”*

4.2. De commissaris-generaal merkt verder op dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat de minderjarige verzoeker louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zal worden vervolgd in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Hij stipt aan dat in dit verband zelf geen vrees werd aangehaald.

Het feit dat de minderjarige verzoeker en zijn ouders een periode in Europa hebben verbleven, is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie die beide partijen voorleggen blijkt weliswaar dat de minderjarige verzoeker en zijn ouders zouden kunnen te maken krijgen met afpersing bij terugkeer naar El Salvador.

Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing in geval van de minderjarige verzoeker en zijn ouders verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld (COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021).

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de minderjarige verzoeker en zijn ouders in België voor de duur van de asielpcedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of dat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de minderjarige verzoeker en zijn ouders zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om internationale bescherming te verkrijgen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de minderjarige verzoeker en zijn ouders bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bende MS-13 niet geloofwaardig werden geacht. Dat zij in een ernstige precaire financiële situatie zullen terechtkomen is niet meer dan een loutere bewering en wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat niet concreet aannemelijk wordt gemaakt dat de minderjarige verzoeker en zijn ouders ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september

2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In het verzoekschrift wordt geen concrete informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is ofwel verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. Er kan verder niet nuttig worden verwezen naar het reisadvies dat bestemd is voor reislustige Belgen en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

4.4. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat de minderjarige verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de minderjarige verzoeker terecht besloten om bij toepassing van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de artikelen 48/2, 48/5, 48/7 en 55/5 van de Vreemdelingenwet waarvan overigens niet wordt toegelicht op welke wijze deze wetsbepalingen door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden.

Ook wat betreft artikel 27 van het KB CGVS en het verbod van willekeur wordt in het verzoekschrift niet uiteengezet op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

4.5. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoeker al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is in casu dan ook niet aan de orde.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de minderjarige verzoeker door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS werd gehoord, in de zin dat, gelet op de jeugdige leeftijd van verzoeker, geboren in juli 2016, het persoonlijk onderhoud op 24 juni 2021 rechtstreeks werd afgenomen van zijn vader. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zijn vader de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat, blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroep zou kunnen oordelen. Er wordt evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES